

VOL VIURE AMB
#CATALUNYA DIGNITAT

El síndic clama perquè el menor acollit sigui escoltat

■ Ribó proposa que la Generalitat elabori una guia de drets i que els infants tutelats tinguin un procediment de queixa ■ Critica que les famílies acollidores rebin menys inversió que els centres

Informe del síndic sobre els infants acollits en família

Nombre de nens i, entre parèntesis, percentatge respecte del total. Dades del 2013 fins al setembre

Infants en centre residencial
2.719
(38,3%)

Infants acollits en família aliena
964
(13,6%)

Infants acollits en família extensa (avis, oncles...)
2.494
(35,1%)

Altres
927
(13,0%)

Total d'infants en protecció per DGAIA
7.104

Despesa anual per infant protegit per modalitat de protecció (2012)

Centres d'acolliment
55.988,39 euros

Centres residencials d'acció educ. (CRAE)
47.630,58 euros

Cases d'infants
26.682,68 euros

Acolliment en família aliena
5.774,71 euros

Acolliment en família extensa
4.436,31 euros

FONT: BENESTAR SOCIAL

Mayte Piulachs
BARCELONA

Totes les administracions implicades en l'acolliment d'infants i adolescents desemparats a Catalunya han de fixar "el focus d'atenció en aquests menors i no tant en les famílies acollidores". És una de les principals reclamacions del síndic de

greuges, incorporada en el seu informe anual de seguiment dels infants acollits en família aliena, presentat ahir.

Rafael Ribó va exposar que cal desenvolupar els drets dels infants tutelats, tal com recull la llei 14/2010, i que aquests menors tinguin un procediment de queixa, amb un professional de referència

a banda de la família aliena o del centre acollidor, per tal de detectar casos de maltractaments, desatencions o incompliments.

Una segona recomanació del defensor de les persones és que la Generalitat potenciï l'acolliment de menors en família aliena, tal com recull la convenció de les Nacions Unides, i com fan els països nòrdics i

França. "Malgrat les darres disfuncions detectades, des de la sindicatura apostem perquè es prioritzi l'acolliment en família", va declarar Ribó amb referència al cas del presumpte pederasta de Castellidans, que ha afectat menors tutelats. Per això, va demanar "més dotació econòmica" per potenciar les famílies acollidores, així com l'acolliment

professional, model del qual ara hi ha només setze unitats familiars.

Ribó va afegir, a més, que la inversió de la Generalitat en centres d'acolliment (55.989 euros anuals) és molt més elevada que la que es destina a família aliena (5.774 euros) i a família extensa (4.436 euros anuals). Actualment, hi ha 287 infants que els

professionals aconsellen acollir en família, pendents d'uns pares temporals. D'aquests, hi ha deu menors entre 0 i 3 anys.

Pel que fa al cas de Castellidans, el síndic va reiterar: "La negligència és un símbol clar de maltractament", cosa que contrasta amb la versió del Departament de Benestar Social, que va assegurar que es tenia constància que aquests menors anaven desaturats, però que aquest fet no feia preveure un abús sexual. Amb tot, la consellera Neus Munté va anunciar el novembre passat un augment del control a les famílies acollidores.

La frase

"La negligència és un símbol clar de maltractament. Els infants han de ser el centre d'atenció, no tant les famílies"

Rafael Ribó
SÍNDIC DE GREUGES

En l'informe de la sindicatura, s'indica que "s'evidencien mancances en el sistema de supervisió i seguiment de l'acolliment familiar" i recomana que es fixin unes "instruccions unificades de supervisió i seguiment per a totes les entitats supervisoras", i també més formació dels professionals que estan amb els nens, especialment en l'àmbit del maltractament. Ribó també va alertar que hi ha una "excessiva dispersió d'entitats" oficials responsables en aquest àmbit. ■

OPINIÓ

Francesc Pérez Rodríguez

President del Comitè Català de Representants de Persones amb Discapacitat (COCARMI)

Dia de les persones amb discapacitat

L'any 1992, l'assemblea general de l'ONU va declarar el 3 de desembre Dia Internacional de les Persones amb discapacitat. Han passat més de 20 anys i són evidents els avenços en la integració de les persones amb discapacitat, tant en el camp social com laboral i escolar, però també en els mitjans de comunicació, en la cultura i en l'accessibilitat dels edificis. També

hem avançat en el llenguatge i en la legislació, que busca trencar les barreres, mentals i reals, que encara s'han de superar. I tot això en un escenari de consolidació de l'estat de benestar que vetlla pels drets dels més vulnerables de la nostra societat. Tot aquest esforç, però, va començar a trontollar amb l'esclat de la crisi i en els últims anys hem vist com mica en mica es retallaven presta-

cions, ajuts i serveis a les persones amb discapacitat.

El sector de la discapacitat (un 9% de la població té algun tipus de discapacitat) no pot viure només d'ajuts i serveis públics. Hem de reclamar els nostres drets, exigint polítiques que facin que les capacitats de les persones amb discapacitat tinguin valor en el funcionament d'una societat normalitzada.

Hem sentit que una crisi pot esdevenir una oportunitat, aquesta oportunitat ha de ser la que propiciï un canvi de relació de models d'atenció a les persones basades en els drets i no en atencions merament assistencials. Hem demostrat des de les nostres entitats la capacitat transformadora a la realitat existent. I aprendre a caminar per un camí més estret. Ara bé, no volem baixar la guàrdia i seguirem reclamant a l'administració uns recursos i uns drets que creiem

que per justícia ens corresponen. I de la mateixa manera que demanem el suport de l'administració, volem la complicitat de la societat i de les empreses, perquè mirin els discapacitats més enllà de la seva cadira de rodes, bastó blanc o l'etiqueta d'una malaltia mental, i veuran persones que han lluitat per tirar endavant i que només demanen una oportunitat per demostrar la seva capacitat. Perquè —no ho oblidéssim— tots podem ser discapacitats en algun moment de la nostra vida.